

ledes, at Bibeholdelsen af Sparekassernes Markafdeling stadig er paakrævet, henstille, at der i Loven optages en Bestemmelse, hvorefter den skal forelægges Rigsdagen til Revision inden den 1. April 1927.

I Forbindelse med dette Forhold har Udvalget drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt Sparekassernes Reservefond bør nyde godt af Valutareguleringen, naar Markindskudene er afviklede.

Udvalget er bekendt med, at den nuværende Valutalov kun angaar fysiske Personer og derfor ikke kan komme Sparekasserne tilgode; paa den anden Side er man indenfor Udvalget enig om, at Sparekasserne bør hjælpes i den heromhandlede Henseende, og for at dette kan finde Sted, maa der formentlig gennemføres en Lovbestemmelse om Valutaregulering af Sparekassernes Reservefond mulig i Forbindelse med Valutaregulering af Legaters, Stiftelsers og lignende Institutioners Midler.

Forsaa vidt angaar det andet ovenfor nævnte Forhold med Hensyn til de saakaldte offentlige (kommunale) Sparekassers Stilling og Spørgsmaalet om deres fortsatte Bestaaen, har der indenfor Udvalget ikke kunnet opnaas Enighed, men man har paa dette Punkt delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet (Udvalget med Undtagelse af *Iversen*) er af den Formening, at en fortsat Bestaaen af de i Sønderjylland værende offentlige Sparekasser vil betyde et betænkeligt Brud med Udviklingen paa dette Punkt her i Landet, hvor der altid kun har eksisteret private, o: paa tilvejebragte Midler eller paa private Personers Garanti grundede Sparekasser.

Denne her bestaaende Tilstand forekommer Flertallet overordentlig rationel, idet Sparekassevirksomhed synes en mindre naturlig Opgave for de kommunale Samfund. Man finder i saa Henseende at burde pege paa den Omstændighed, at de private Sparekasser i Sønderjylland synes at have klaret sig bedre under Verdenskrigens vanskelige Forhold end de offentlige Kasser. Man maa i denne Forbindelse endelig fremhæve den Betydning, det efter Udvalgets Mening har paa dette som paa andre Omraader at tilstræbe den størst mulige Ensartethed mellem Lovgivningen i Sønderjylland og den øvrige Del af Riget.

Flertallet maa derfor fraraade ikke blot, at det tillades, at nye offentlige Kasser oprettes i Sønderjylland, men ogsaa at de nu bestaaende Sparekassers Virksomhed fortsættes ud over en rimelig Overgangsfrist. I sidstnævnte Henseende mener Flertallet efter Omstændighederne at kunne anbefale en Ordning, hvorefter disse Kasser faar Lov til at bestaa i et Tidsrum af 5 Aar, dog paa Betingelse af, at hver af disse Sparekasser kun skal have Ret til med Handelsministeriets i hvert enkelt Tilfælde givne Samtykke at udlaane i alt 10 pCt. af sine Midler til Garantikommunen.

Ogsaa af Hensyn til dette Forhold bør Loven som ovenfor nævnt forelægges Rigsdagen til Revision.

Mindretallet (*Iversen*) kan ikke tiltræde Flertallets Betragtninger, men mener, at det ogsaa i Fremtiden efter Sparekasselovens Indførelse bør tillades de saakaldte offentlige (kommunale) Sparekasser i de sønderjydske Landsdele at bestaa som saadanne under Amternes eller Byernes Garanti og Forvaltning, da man forudsætter, at Amternes og Kommunernes Formue og Skatteevne ved Siden af Sparekassernes Reservefond maa anses som betryggende Sikkerhed for Sparerne.

Til yderligere Sikkerhed for Sparerne og Garantikommunerne skal der da kunne paalægges de offentlige Sparekasser, at de i deres nye Vedtægter optager den Bestemmelse, at Sparekasserne kun med ministeriel Tilladelse maa udlaane indtil højst 25 pCt. af Sparekassens Midler til Garantikommunerne, og at Sparekasselovens § 12 maa nøje overholdes.

Mindretallet mener, at det ved dette Forslag ikke stiller sig i Modsætning til